

เชื่อตามกัน

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ทำถูกหรือผิด”

กราบนมัสการหลวงพ่อกุ๊ก มีปัญหาเกี่ยวกับการทำบุญตักบาตรในตอนเช้ามาเรียนถามหลวงพ่อกุ๊ก โดยที่ลูกทราบมาว่า เวลาทำบุญใส่บาตรเสร็จ พระโดยทั่วทั้งที่พบเห็นจะยืนและให้พรเป็นไปตามปกติ โดยปกติคนทั่วไปส่วนมากก็จะก้มรับพร (พระจะขึ้นด้วย **ยถา สัพพี**) แต่หากผมทราบว่าสิ่งที่พระคุณเจ้าทำไปแล้วเป็นอาบัติ หลังจากใส่เสร็จ ผมเดินออกมาเลยโดยไม่รอรับพร พระคุณเจ้ารูปนั้นก็ทำท่าต่างๆ

ผมทำถูกหรือไม่ครับ หรือผมควรที่จะก้มรับพรต่างๆ ที่รู้อยู่จะทำให้พระเป็นบาป ผมมีจิตที่ต้องการจะทำบุญใส่บาตร รบกวนหลวงพ่อกุ๊กช่วยชี้แนะแนวทางที่ควรปฏิบัติให้สังคมปัจจุบันที่ต้องเจอด้วยครับ

ตอบ : ถ้าให้สังคมปัจจุบัน สังคมปัจจุบันเวลาปกติ เมื่อก่อนเราใส่บาตร ใส่บาตรเสร็จแล้ว พระกลับไปวัดไปวาแล้วท่านถึงจะไปให้พรที่นั่น เวลาท่านจะฉันของท่าน ท่านฉันแล้วท่านจะ **สัพพี** **ติโยฯ** ให้พร

คำว่า “ให้พร” สิ่งที่พระให้พร เมื่อก่อนนะ สมัยพุทธกาล เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปฉันที่บ้าน ท่านจะให้พระให้พร การให้พรก็คือการให้ธรรมะ สอนธรรมะ แล้วปัจจุบันศาสนามันล่องเลยมาๆ เวลาพระให้พร ให้พรก็เหมือน อายุ วรรณะ สุขะ พละ **อายุ วรรณะ สุขะ พละ** ทั้งอายุ ทั้งวรรณะ ทั้งสุขะ ทั้งพละ ให้เราแข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ ใ้ฉันเวลาสรุปนะ

แต่เวลาสมัยพุทธกาลนะ ให้พระเป็นคนให้พร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น
คนชี้ให้พรๆ นี่สมัยพุทธกาลนะ แล้วมันเลยมาๆ มาในปัจจุบันนี้ **สัพพัตติโยฯ** แบบว่ามันเป็นสิ่งที่
ที่ทางนักปราชญ์ คือว่าครูบาอาจารย์สมัยยุคก่อนเขาเรียบเรียงไว้ให้ แล้วให้พระท่องตรงนี้เป็น
การให้พร แล้วถ้าท่องตรงนี้เป็นกรให้พร สิ่งชี้ให้พรๆ มันก็กลายเป็นว่าการให้พร ให้พรเวลาถึง
ที่วัดที่วา

ฉะนั้น สมัยพุทธกาล เวลาพระให้พร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ว่าใคร
เป็นคนให้ หรือว่าท่านจะให้เอง นั่นคือการให้พร

ทีนี้ในปัจจุบันนี้มันก็ทำกันมาอย่างนั้น พอในปัจจุบัน สมัยโดยพระปัจจุบัน พระก็ให้
พรที่วัด แต่ในปัจจุบันนี้ที่ว่าพระให้พรๆ มันทำตามๆ กันมาไง มันทำตามๆ กันมา เวลาทำตาม
กันมา ส่วนใหญ่จะ มันเป็นวัฒนธรรมพื้นถิ่น มันเป็นเรื่องของท้องถิ่น

เรื่องของท้องถิ่น ถ้าเราบอกว่าสิ่งใดจะเป็นความผิดไปหมด เวลาแถวชุมชนการ
คมนาคมทางเรือ เขาพายเรือบิณฑบาตนี้ผิดไหม เวลาพายเรือบิณฑบาตมันไม่ผิดหรือ
เพราะว่ามันเป็นการคมนาคมทางน้ำที่เขาพายเรือบิณฑบาต แต่เวลาในบ้านเรา พระขับรถ
บิณฑบาตผิดไหม มันน่าเกลียดนะ ส่วนใหญ่เขาไม่ทำกันหรือ เขาก็เดินบิณฑบาต

เราจะบอกว่า ถ้ามันจะผิดไปทั้งหมดนะ เราต้องมองว่ามันเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น
ฉะนั้น สิ่งที่ว่าผิด ถ้าเราบอกว่ากรให้พรผิด แต่เราว่าผิดแน่นอนอยู่แล้ว ผิด ถ้าผิด แล้วมันมัน
มาจากไหนล่ะ

ที่เขาบอกว่าเขาอยากจะทำบุญ เวลาไปทำบุญ เวลาพระให้พร เวลาให้พรโดยทั่วไป
เขาทำเป็นปกติ

มันเป็นปกติที่ไหน แต่เดิมมันไม่มีนะ ตั้งแต่สมัยเราเด็กๆ ไม่มีหรือ พระยื่นให้พรอย่าง
นี้มันไม่มี ในภาคกลางเราไม่มี ในภาคกลางนะ ถ้าในประเทศไทย เขาถือว่าภาคกลาง เขาถือ
ตัวว่าเป็นนักปราชญ์ เป็นดินแดนแห่งนักปราชญ์

อ้าว! ถ้าเขามีความคิดอย่างนั้นก็เรื่องของเขา เราจะบอกว่ามันเป็นสิทธิ์ไง เวลาผู้ถามถามหลวงพ่อกว่า “ผมเป็นคนอยากทำบุญ รบกวรหลวงพ่อกี่แนวแนวทางที่ปฏิบัติในสังคมปัจจุบัน”

คำว่า “สังคม” สังคมคือส่วนรวม แต่ถ้ามันเป็นสิทธิ์ของคนที่มีความเห็น ใ้ฉันก็เหมือนกัน นี่มันก็เป็นสิทธิ์ของเรา เป็นสิทธิ์ของเรา เป็นสิทธิ์ที่เราจะมีความเห็นอย่างไร แล้วบังเอิญว่าเราเคยอยู่กับครูบาอาจารย์มา เราอยู่กับครูบาอาจารย์มาหลายองค์ แล้วครูบาอาจารย์ของเรา เวลาเราจะไปอยู่กับใคร เราเลือก ถ้ามันไม่ตรงจริตไม่ตรงนิสัย แล้วเห็นว่าถ้าแนวทางที่มันไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้องคือมันแปลกๆ เราจะไม่เคยเข้าไปหาองค์นั้นเลย

เวลาเราจะเข้าไปหา เราจะเข้าไปหาครูบาอาจารย์องค์ที่หลวงปู่มนต์ท่านได้ฝากฝังไว้ แล้วได้ประพฤติปฏิบัติกับหลวงปู่มนต์ ท่านเคารพหลวงปู่มนต์ด้วยหัวใจ ไม่ใช่เคารพหลวงปู่มนต์ด้วยความอยากมีลาภมีสักการะ อยากให้เขาเชื่อถือศรัทธาว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มนต์ แต่ความจริงไม่เคารพหลวงปู่มนต์ด้วยหัวใจเลย

แต่เราจะเคารพบูชาพระที่เคารพหลวงปู่มนต์ด้วยหัวใจ เราอยู่กับหลวงตา อยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะมา เวลาท่านพูดถึงหลวงปู่มนต์นะ หลวงปู่เจี๊ยะร้องไห้เลย เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะนะ เราเป็นคนอุปัฏฐากเอง เราเป็นคนเลือนอาหารให้ท่านตัวเอง แล้วท่านน้ำตาไหล พอโยมเขากลับไปแล้วเราก็กถาม “หลวงปู่ หลวงปู่ร้องไห้ทำไม”

“ร้องไห้คิดถึงหลวงปู่มนต์ เพราะหลวงปู่มนต์ไม่เห็นกึ่งหอยปูปลาอย่างนี้เลย ถ้าอยู่ทางภาคเหนือได้ปลาสร้อยตัวหนึ่ง วันนั้นถูกรางวัลที่หนึ่ง” ได้ปลาสร้อยตัวเดียวเท่านั้นนะ ได้ปลาตัวเล็กๆ ตัวเดียว

แล้วหลวงปู่เจี๊ยะเป็นคนอุปัฏฐากหลวงปู่มนต์อยู่ ๓ ปี ผู้ที่อุปัฏฐากใกล้ชิดกันขนาดนั้น จะรู้ เพราะท่านเป็นคนจัดอาหารใส่บาตรให้เองด้วย หลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะ เป็นคนจัดอาหารใส่บาตรให้กับหลวงปู่มนต์เอง ฉะนั้น หลวงปู่มนต์จะขบขันอะไรท่านรู้ท่านเห็นหมดนะ

เวลามันเจอสี่งที่ว่าอุดมสมบูรณ์นะ ร้องให้เลย ร้องให้ทำไม ร้องให้ว่าครูบาอาจารย์ของเราไม่เคยพบไม่เคยเห็นอย่างนี้ไ้เวลาท่านอุปัฏฐากอยู่ นี่เราเคารพบูชาครูบาอาจารย์แบบนี้ เวลาเราเข้าไปหาครูบาอาจารย์ เราเข้าไปหาครูบาอาจารย์ที่ท่านเคารพกันด้วยหัวใจใจ

ไม่ใช่เคารพกันด้วยชื่อเสียง ด้วยความอยากเป็นลูกศิษย์เพื่อเอาไปโฆษณาหา รับประทานกันไ้ ถ้าอย่างนั้นเราไม่เคยเข้าไปเลย นี่มันเป็นสิทธิ์ มันก็เป็นสิทธิ์ของเราเหมือนกัน แล้วเป็นสิทธิ์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วครูบาอาจารย์ท่านสอนมานี้ไม่มี บิณฑบาต หลวงตานั้น ไ้ ไ้ยังล่อกล่กๆ ท่านเอาตายเลย

แล้วไปบิณฑบาต เวลาเข้าไปในหมู่บ้าน เวลาเดิน เดินให้แข็งแรง ไม่ใช่คนป่วย เวลาเดินทำอย่างๆ ทำเป็นออเซาะนั่นนะ เหมือนคนป่วยเพิ่งผ่าตัดมา เดินสำรวจ เวลามันสำรวจมันก็ ไม่สำรวจโดยธรรมชาติไ้ เวลาสำรวจก็แบบว่าเหมือนกับคนเพิ่งออกมาจากโรงพยาบาล เวลา มันคึกคะนองมันก็จะบิณฑบาตไป จะพื่อนรำไปไ้

ท่านบอกว่า บิณฑบาตให้ชายตาลงไปเบื้องหน้า ก็มลงไปให้เห็นแค่ ๓ ก้าว เวลาเขาใส่บาตรไ้เห็นแต่มือที่กำอาหารใส่บาตรเท่านั้นนะ ไ้เห็นแต่มือ นี่เวลาเสขิวัดตรอยู่ในป่าวิโมกข์

แล้วก็มาตรงนี้ด้วย มาตรงที่ว่าเรายืนอยู่ ผู้ที่ยืนอยู่เป็นความเคารพไ้ เรายืนอยู่ โยมนั่งอยู่ แสดงธรรมเป็นอาบัติทุกกฎ เว้นไว้แต่เขาเป็นไ้ เขาป่วย ถ้าเขาป่วย เรายืนอยู่ไ้ ถ้าจะนั่งอยู่ มันไม่มีหอรกไ้ให้พรๆ เพราะไ้พร

๑. มันไม่มี

๒. เป็นอาบัติ

แล้วทำไมทำกันละ การทำกัน เราบอกว่ามันเชื่อตามๆ กันมาไ้ ถ้าการเชื่อตามๆ กันมา แล้วมันไม่มีครูบาอาจารย์คอยคุ้มครองดูแลไ้

นี่ไง ในทางโลกนะ ในทางวิชาการ ภาษา ภาษาที่ไม่ตายมันจะเคลื่อนไปเรื่อยๆ ใช้นี้ก็เหมือนกัน วัฒนธรรม วัฒนธรรมมันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ถ้าเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย มันต้องคนที่มีหลักเกณฑ์ไง

นี่เขาบอกว่าเพื่อเป็นแนวทางในสังคมฯ

เพราะสังคมเขาเชื่อกันอย่างนั้น เพราะสมรवास โยม ถ้าโยมศึกษา โยมจะรู้ทันทีนะ เพราะคำถามนี้คนถามเยอะมาก แล้วมีหลายๆ คนที่มาถามนะ แล้วทำแบบผู้ถาม วันนั้นโยมเขามาถาม บอกหนูใส่บาตรเสร็จหนูลูกหนึ่งเลย หนูไม่เอา

คำว่า “ให้พร” เราเห็นคนใส่บาตร คนทำบุญ เราอนุโมทนา เราก็ได้บุญแล้ว แต่ใ้มนั้น ยืนแสดงธรรม การยืนแสดงธรรม ภาษาเรา ก็เท่ากับส่งเสริมนะ พอส่งเสริมไปเรื่อย แล้วธรรมดาในฝ่ายปกครองเขาก็ผ่อนผันมาเรื่อย

พอผ่อนผันไปๆ มันผ่อนผันไง เหมือนจรรยาจรเลย ตำรวจจรรยาจร กฎจรรยาจรมันก็เป็นกฎจรรยาจรใช้ใหม่ แต่ตำรวจเวลามันจะยืนชุม ยืนในพุ่มไม้ รอให้เอ็งผิดออกมา แล้วมันก็ออกมาจับ มันไม่ยืนอยู่บนสี่แยก ถ้ายืนสี่แยก รถจะเรียบบ่อย รถจะหยุดตามกฎจรรยาจรเลย จรรยาจรมันจะชุมๆ อยู่นะ เวลารถฝ่าไฟแดง มันโผล่มาเลย ฝ่าไฟแดงๆ

อันนี้ก็เหมือนกัน ผู้ที่มีอำนาจการปกครองทำไมไม่พูด ทำไมไม่บอก ตำรวจพระก็มี ที่นี้ตำรวจพระก็มี เวลาพูดไปมันเป็นปัญหาสังคม ปัญหาสังคมเพราะว่าการยืนให้พรมันมาจากไทยใหญ่ มันมาจากทางภาคเหนือ ถ้าภาคเหนือเขาทำเขาเรียกปันพร ถ้าเราบอกว่าเราผิด แล้วเขาทำกันนะ ที่นี้แบบไทยใหญ่ แบบอาจริยวาท เชื่อตามครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ทำตามๆ กันมาก็เชื่อตามๆ กันมาไง

แต่เถรวาทในเมืองไทยเราเชื่อพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ พระอรหันต์ที่สิ้นกิเลส ๕๐๐ องค์ ทำสังคายนา แล้วก็ทำบัญญัติตถุตถกรรมเอาไว้ว่า สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติ พวกเราก็จะ

ไม่เพิ่มขึ้น สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าบัญญัติแล้ว พวกเราก็จะไม่แก้ไข เราเชื่อตามวินัยไป ตามกฎหมาย ตามกฎหมายในเสขียวัตถุคอกไว้ชัดเจนว่า ภิกษุชั้นแสดงธรรมเป็นอาบัติทุกกฏ

แล้วยื่นให้พรหมคือยื่นแสดงธรรม แล้วผู้รับนั่งอยู่ มันเป็นอะไรละ มันเป็นอาบัติชัดๆ มันเป็นอาบัติอยู่แล้ว แต่นี่พอมันทำกันไปมันเป็นวิฆเนศวรธรรม พอเป็นวิฆเนศวรธรรม พวกโยมก็เกรงใจพระไง เวลาพระนะ พระศีล ๒๒๗ เราศีล ๕ ไซ้ใหม่ เราก็ไม่กล้าโต้แย้ง พระจะทำอะไรก็โอเคๆ พระทำก็ถูกหมดนะ แต่ถ้าเราศึกษาแล้วมันผิดละ มันผิดแล้วทำไมพระพาทำ

อย่างเช่นเราอบรมสั่งสอนลูกของเรา ถ้าสิ่งใดที่เป็นความผิดๆ ลูกเราทำ เราจะปล่อยให้ทำใหม่ ถ้าปล่อยให้ทำมันก็เสียไปเรื่อยๆ มันก็จะทำมากขึ้นไปเรื่อยๆ แต่นี่เขาทำตามๆ กันมาไง

แต่สำหรับเราไม่เคย เวลาเขาจะขอพรก็ให้เขาคำสองคำจบ ถ้าเขาจะขอจริงๆ นะ แต่ไม่ค่อยเจอ ไม่เจอหรอก ไม่เจอเพราะอะไร เพราะแค่เราเดินไปบิณฑบาตนะ เราบิณฑบาตอยู่ที่โพธาราม มันมีช่างตัดผมเขาเคยใส่บาตรอยู่ แล้ววันหนึ่งเขาก็ใส่บาตรเรา เขาบอกว่า “หลวงพ่อกับผมใส่บาตรหลวงพ่อกับผมแล้วผมชื่นใจ แปลกนะ หลวงพ่อนะ เวลาหลวงพ่อบิณฑบาตทำไมมันดูเรียบร้อย ทำไมพระที่อื่นเขามาบิณฑบาต เวลาถวิล้อมมันวิบวาบไปหมดเลย”

เพราะเขาไม่ได้ซ้อนผ้าไง เวลาเขาห่มจีวรแล้วบิณฑบาต เวลาถวิล้อมมันวิบวาบ ลมมันพัดมามันจะวิบวาบไปหมดเลย แต่พระป่าเรามันซ้อนสังฆาฏิ มันทั้งจีวร ทั้งสังฆาฏิ ซ้อนผ้าออกบิณฑบาต เวลาถวิล้อมมันวิบวาบไปผ่านมา ผ้ามันก็ยังไม่ อันนี้เป็นคำขมนะ เราจำเลยนะ

พอคำขมของเขา ใจคำขมของเขา เราก็ยกให้กับวินัย ยกให้ข้อวัตรปฏิบัติของพระป่าเรา พระป่าเราก่อนออกบิณฑบาต เราซ้อนผ้าออกบิณฑบาต ผ้า ๓ ผืนซ้อนแล้วออกบิณฑบาต พอเวลามันเจอสิ่งใดมันนิ่ง ผ้ามันทิ้ง มันไม่ชะวิบชะวาบไป

เขาบอกว่า “ผมใส่บาตรหลวงพ่อกับผมแล้วผมชื่นใจ แต่เวลาพระที่อื่นผมไม่ยอมใส่ ไม่ยอมใส่”

อันนี้ก็ยกให้วินัยนะ ยกให้ข้อวัตรปฏิบัติที่ทำ เราทำถูกต้องตามธรรมวินัย ทำถูกต้องตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติ เราไม่รู้ เราคิดไม่เป็นหรอก เราไม่รู้หรอกว่าทำอะไร กูคิดไม่เป็นหรอก แต่กูทำตามที่อาจารย์ภูสอนนะ ทำตามหลวงปู่มัน ทำตามหลวงตา ทำตามครูบาอาจารย์ที่ท่านทำมา บิณฑบาตส่วนใหญ่เราจะซ่อนผ้าออกบิณฑบาต

กรณีนี้หลวงปู่จันทาท่านเล่าให้ฟังเวลาท่านอยู่กับหลวงปู่ขาว หลวงปู่จันทาท่านก็เป็นพระสำคัญนะ เวลาอยู่กับหลวงปู่ขาวที่ถ้ำกลองเพล เวลาหลวงปู่ขาวท่านจะออกบิณฑบาตไปบิณฑบาตในครัว คือบิณฑบาตในวัด เพราะหลวงปู่ขาวท่านชราภาพแล้ว ที่นี้ชราภาพแล้วหลวงปู่จันทาท่านอยากจะฟังเทศน์ท่านบอกว่า “ไม่ต้องซ่อนผ้าเนาะ บิณฑบาตใกล้ๆ”

โอ้โฮ! หลวงปู่ขาวเอาตายเลย “มันจะใกล้มันจะใกล้ก็ข้อวัตรนะ”

แล้วมันจะใกล้นะ เวลาบิณฑบาตใกล้ๆ ท่านบอกว่า “ไม่ต้องติดลูกกระดุมเนาะ” ธรรมดาท่านติดนั่นแหละ แต่ท่านจะอาราธนาเทศน์ ท่านบอกว่า “บิณฑบาตใกล้ๆ ไม่ต้องติดรังคุมเนาะ”

โอ้โฮ! หลวงปู่ขาวกระหน่ำเลยนะ แล้วหลวงปู่จันทาท่านไม่ใช่พระขี้ดี๊อะนะ แต่ท่านเป็นพระที่รักหลวงปู่ขาว ท่านเป็นพระที่รักครูบาอาจารย์มากนะ แต่ลูกศิษย์อยากฟังเทศน์ ลูกศิษย์อยากฟังข้อชี้แนะจากครูบาอาจารย์นะ เวลาพระที่ตีๆ นะ เวลาท่านอาราธนาเทศน์ มันรู้ได้ แต่ถ้าพระขี้ดี๊มันเป็นอีกอย่างหนึ่งนะ มันทำความเสียหายให้หมดนะ

คำนี้หลวงปู่จันทาเล่าให้เราฟังเอง เล่าให้เราฟังเลยบอกว่าท่านทำกับหลวงปู่ขาวอย่างนี้ๆ แล้วท่านก็บอก ท่านเล่าให้ฟังท่านก็จะเน้นย้ำพวกเราไงว่า หลวงปู่ขาวเวลาท่านออกบิณฑบาตใกล้ๆ ท่านก็ยังซ่อนผ้า ท่านก็ยังกัลดั้งคุม ท่านยังทำของท่านนะ ทั้งๆ ที่พระลูกศิษย์ลูกหาบอก “ไม่ต้องหรอกหลวงปู่ ไม่ต้องหรอกหลวงปู่ ไม่ต้องหรอก”

“เดี๋ยวกระหน่ำฟาดหัวเลย ไม่ต้องๆ อยากรู้”

นี่ครูบาอาจารย์ของเรา เราทำตามครูบาอาจารย์กันมาไง ถ้าเราทำตามครูบาอาจารย์กันมา เราไม่ได้เชื่อตามๆ กันมา เราศึกษามา ศึกษามาแล้วมันอยู่ในข้อวัตรปฏิบัติ มันอยู่ในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม ถ้ามันอยู่อย่างนั้นนะ เราทำตามนั้นไง

ไอ้เนี่ยเห็นว่าการให้พรมันเป็นการแบบว่าแสดงธรรมกับญาติโยม ถ้าญาติโยมทำอะไรให้เพิ่มขึ้นไปเขาจะศรัทธา นี่มุมมองของเรา แล้วเรามองไปนั้น

แต่ถ้าเราบิณฑบาตแล้ว เราบิณฑบาตเป็นวัตร ทอดสายตาลงต่ำ ยังไม่ถึงโยม ยังไม่แหวกผ้า แหวกผ้าแล้ว บาตรเราเปิดฝาบาตร เขาใส่บาตรแล้วปิด แล้วเราก็ไปของเขา เขาก็ไปของเขา นี่ทำถูกต้องตามเสขียววัตร บิณฑบาตเป็นวัตรๆ

บิณฑบาตไปแล้วก็แสดงคอนเสิร์ตเลยนะ ยืนเรียงแถวเลย พอใส่บาตรเสร็จ **“สพพิติโยฯ”** ไอ้โฮ! มันแสดงคอนเสิร์ตกลางถนนกันเลย เราเห็นเรื่องนี้มาเยอะ แล้วเราก็สลดใจนะ แต่เราไม่มีอำนาจ ไม่มีอำนาจที่จะไปทำสิ่งใด

แต่ถ้าญาติโยมเขาบอกว่า พระโดยทั่วไปที่เห็นไปยืนให้พรเป็นไปตามปกติของเขา โดยปกติของส่วนมาก

โดยปกติทำผิดซ้ำๆ ซากๆ โดยความเป็นปกติไป แต่ถ้ามันเป็นความผิดๆ มันเป็นปกติได้อย่างไรละ ดูลิ คนทำผิดกฎหมาย หนึ่งความผิดก็หนึ่งกระทง วันนั้นก็ทำผิดหนึ่งกระทง พรุ่งนี้ก็ทำผิดอีกหนึ่งกระทง ต่อไปก็ทำผิดอีกหนึ่งกระทง ความผิดทำซ้ำทำซากมันมีความผิดอันเดียวกันหรือ ความผิดแต่ละครั้งมันให้ผลแต่ละครั้งๆ ใช่ไหม แล้วมันเป็นปกติได้อย่างไร

นี่เขาบอกว่าเขาทำกันเป็นเรื่องปกติไป ทำเป็นเรื่องปกติแต่มันก็มีโทษทุกๆ ครั้งที่ทำไปแล้วคนที่รับมันก็มีทุกครั้งที่ทำไป มันไม่เป็นปกติ มันเป็นเรื่องปกติไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องผิดก็คือความผิดวันยังค่ำ ถ้าเป็นความผิดวันยังค่ำ นี่ถ้าการให้พร ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเขาทำอย่างนั้น

“แต่หากผมทราบว่าพระคุณเจ้าทำไปมันเป็นอาบัติ หลังจากใส่บาตรเสร็จแล้วผมก็เดินออกจากการไม่รับพรท่าน พระคุณเจ้ารูปนั้นทำงานๆ เลย ผมทำถูกต้องหรือไม่”

ถ้าพูดถึงทำนะ ทำถูกต้อง ทำถูกต้อง แต่ถูกใจเขาหรือเปล่าละ เราจะบอกว่า ทำถูกต้องแต่มันไม่ถูกใจ ไม่ถูกใจสังคม ถ้าสังคมมันเชื่อตามๆ กันมา แล้วเขาเชื่ออย่างนั้นแล้ว เราเองต่างหากเป็นคนผิคนะต่อไปนะ ต่อไปคนทำถูกเป็นผิด ใ้คนทำผิดเป็นถูกนะ ใ้ที่เขากำๆ กันนะถูกหมดเลย เขาให้พรกัน เขาเล่นคอนเสิร์ตกัน ใ้โฮ! มีคนชมคอนเสิร์ตกันเต็มไปหมดเลย แต่ทำหนึ่งครั้ง ความผิดหนึ่งกระทง ความผิดหนึ่งครั้ง อาบัติต่อเนื่อง

ที่ปลงอาบัติ ถ้าอาบัติเป็นอาจิณ ถ้าความเป็นอาจิณ เหมือนกับความผิดทำบ่อยครั้ง จนเป็นนิสัย เวลาตัดสินใจด้วยความลงโทษก็ลงโทษเต็มที่เลย แต่ทำความผิดด้วยความประมาท เลินเล่อ ทำความผิดโดยไม่ตั้งใจก็ลงโทษตามความผิดนั้น แต่เขายังใ้โทษกันบ้าง เพราะว่าไม่ได้ตั้งใจ

แต่ทำผิดจนเป็นอาจิณๆ เป็นอาจิณเพราะอะไรละ เป็นอาจิณเพราะไม่รู้ใจ เป็นอาจิณเพราะไม่ศึกษาใจ เป็นอาจิณเพราะว่าไม่ได้กระทำใจ

แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาๆ เราก็ไม่ทำ ไม่ทำตามนั้น ถ้าเราไม่ทำตามนั้น เราจะทำความถูกต้องของเรา เราทำถูกต้องของเรา เราจะใส่บาตรก็ใส่บาตร ใส่บาตรแล้วก็จบ ถ้าใส่แล้ว

จริงๆ เวลาใส่บาตร แบบว่าเดี๋ยวนี้พระก็คงที่ไซ้ใหม่ แต่ประชาชนมากขึ้นๆ ประชาชนมากขึ้น ทุกคนก็อยาก เวลาทำไปแล้วมันก็ไปรวมอยู่ที่พระหมด แล้วเวลาเห็นพระบิณฑบาตมา “ใ้โฮ! พระอะไรไซ้โลก อู้ฮู! พระรุ่งพระรังไปหมดเลย”

ก็เอ็งไปใส่ที่อื่นบ้างก็ได้ เอ็งไม่ไปใส่ที่อื่นละ ทำไม่ใส่กับองค์นี้ละ เพราะเอ็งก็อยาก สะดวก เอ็งก็อยากจะไ้ๆ ทำอะไรให้จบๆ ฉะนั้น ผู้ที่รับก็ต้องรับด้วยสติด้วยปัญญา ทำอะไรอย่าทำให้ศรัทธาไทยเขาตกลงง ฉะนั้น สิ่งที่เราจะใส่บาตร ใส่บาตรเราก็ใส่ของเราแล้วเราก็หลบหลีกเลี่ยงของเราไป

ฉะนั้น เขาบอกว่าถ้าหากพระคุณเจ้านั้นเป็นอาบัติ แล้วเราอยากทำบุญ เราใส่บาตรเสร็จแล้วเราลูกหนึเลยอย่างนี้ ทำอย่างนี้ถูกต้องไหม

ถ้าคำว่า “ถูกต้อง” มันถูกแน่นอน แต่อย่างว่าถ้าแง่งๆ ไปแล้ว แล้วสิ่งที่เขามองมันเป็นจุดเด่นเกินไป ทำอะไรสังคมมันเป็นแบบนี้ มันเป็นนิติศาสตร์กับรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์คือกฎหมาย รัฐศาสตร์คือธรรมะไง สิ่งที่เป็นธรรมๆ สิ่งที่เป็นธรรม ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมนะ สิ่งใดที่ผิดพลาด ท่านจะเก็บไว้ในใจ แล้วพยายามจะไปอบรมสั่งสอนกันภายหลัง ถ้าอบรมสั่งสอนกันได้

หลงตาฉลาดมาก หลวงตาท่านมีสิ่งใดนะ พุดผิดพุดถูก ท่านเก็บไว้ในใจเลย เวลาคนอื่นมาแสดงธรรมพุดผิดพุดถูก ท่านก็เก็บไว้ในใจ เพราะมันไม่เป็นประโยชน์ไง เวลาพุดไปแล้วมันสะเทือนไปหมด

เราก็แบ่งแยกเป็นพวกเขาพวกเรา เวลาพุดไป “พระป่าก็คิดอย่างนี้ พระป่าก็ทำอย่างนี้” เวลาเขาพุด “ภายนอก ภายใน ภายในภายในเป็นไฉน” เวลาเราฟังแล้วเราเศร้ามากนะ เวลาพวกปริยัติเขาพุด “กายก็คือกายไง” เขาบอก “มีภายนอก ภายใน ภายในภายใน มันมีอยู่จริงหรือ”

แต่ลองปฏิบัติไปสิ เวลาพิจารณากายนอก กายนอก พิจารณากายโดยสังจะโดยข้อเท็จจริง ถ้ามันสมมุจเฉทปะทาน นั้นนะโสดาบัน แล้วโสดาบันพิจารณากายไปแล้ว ภายใน ภายในก็พิจารณากายซ้ำ แต่มันเป็นกายคนละเรื่อง กายคนละชั้น กายนอก ภายใน ภายในภายในแล้วภายในภายใน กายเป็นอย่างไร

ไอ้ที่พอมันไม่เป็นขึ้นมา เวลาครูบาอาจารย์ท่านพุดของท่าน ท่านมีความหมาย มีเหตุมีผลตลอด แต่พวกเราปฏิบัติไม่ถึง ปฏิบัติไม่เป็น ปฏิบัติไม่เห็นตามความเป็นจริงไง แล้วซ้ำซากอยู่อย่างนั้นไง แล้วก็คิดว่าพิจารณากาย ๔ หนไง พิจารณากายแล้วกายเล่าก็จบไป

แต่ความจริงมันไม่ใช่ กายชั้นหนึ่งก็ต้องพิจารณาจนเป็นไตรลักษณ์ จนสมมุจเฉทปะทานไปเลย จบสิ้นกระบวนการ นั่นคือกายนอก เพราะมันจบสิ้นกระบวนการ สังโยชน์ ๓ มันขาดไป

แล้วถ้าพิจารณาต่อเนื่องไป กามราคะ ปฏิฆะมันก็เรื่องของร่างกายนั้นแหละ แต่ร่างกายอีกชั้นหนึ่ง พิจารณาจนมันขาดไป กามราคะ ปฏิฆะอ่อนลง

ที่นี่พอเข้าไปพิจารณากาย พิจารณาอสุภะ นั้นภายในกายเลย พิจารณาอสุภะอัน
 นั้นนะมันต้องเป็นมหาสติ มหาปัญญา พิจารณาอสุภะนั้นนะมันจะไปแก้กามราคะ ถ้าแก้กาม
 ราคะ พิจารณาอย่างนั้นถ้าเวลายมันขาด ถ้าเวลายมันขาดไป นี่พิจารณากายมันเป็นกายเป็นขั้นๆ
 เข้าไป กายนอก ภายใน ภายในกาย กายของจิตอะไรที่ว่ามี

เวลาปริยัติเขาบอก เราได้ยินเวลาเขาได้แย้ง เขาพูดเขาเสียดสีไป “มีแต่โวหาร ไม่มี
 การศึกษา สติปัญญา ๔ กายานุปัตสนา มีกายนอก ภายใน ภายในกาย มันเป็นโวหาร” เขาว่า
 อย่างนั้นนะ แต่เวลาเขาพูดเป็นโวหารเขาไม่ได้พูดเป็นโวหาร คำว่า “โวหารของเขา” คือไม่มี
 เนื้อหาสาระ ไม่มีข้อเท็จจริง ศึกษาคือจำมา แต่ครูบาอาจารย์เราปฏิบัติ ท่านเห็นจริง ท่านเห็น
 จริงเห็นจริงนะ

เวลาถ้ามันเป็นคนจะเป็นอะไรก็บอกว่าพวกเขาพวกเขา ใ้ไ้ก็เหมือนกัน ถ้าพูดถึง
 กรรมฐานเรา ครูบาอาจารย์ของเราเนะ ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีลมันผิดพลาด ศีลมันไม่ถูกต้อง
 ท่านอยู่ไม่ได้หรอก กิเลสมันไหว ฉะนั้น เวลาจะปลงอาบัติ ฉะนั้น หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของ
 เราท่านถึงทำรอบคอบ แล้วทำเป็นตัวอย่าง ฉะนั้น เวลาทำเป็นตัวอย่างขึ้นมา มันทำแล้วเวลา
 ประพฤติปฏิบัติ เวลาคนจะปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา ใ้ศีลตัวนี้สำคัญมาก แต่ยังไม่ได้ปฏิบัติ
 มันศูนย์นะ ศีลเศิลนะ

นี่เป็นการเสียดสีนะ ไม่ได้ว่าใครนะ เขาบอกว่า “ทุกกฎ ตดก็หาย ปาจิตตีย์ ชี้ก็หาย”
 เขาพูดกันอย่างนั้นนะ แล้วบอกว่า “ใ้กรรมฐาน ใ้พวกยามใหญ่” ใ้พวกยามใหญ่คือใ้โลก
 บาตรลูกก็ใหญ่ ย่อมลูกก็ใหญ่ ของเขาลูกเล็กๆ เป็นขุนนางกันนะ

ใ้ไ้เวลาพูด เวลาพูดไป เราพูดไว้ก่อน เพราะพูดไป เพราะเขาทำกันอย่างนั้น ทำกัน
 อย่างนั้นเพราะเห็นแก่ลาภ ถ้าจะให้เราพูดนะ เวลาใส่บาตรแล้วให้ศีลให้พรนะเห็นแก่ลาภ เห็น
 แก่สิ่งที่เขาจะให้ แล้วให้แล้วสรรเสริญเขา ยกย่องเขา ให้เขาให้มากขึ้น ไม่ได้คิดว่าบิณฑบาต
 เพื่อดำรงชีพ ถ้าบิณฑบาตดำรงชีพถูกต้องตามธรรมวินัย มันจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร นี่
 มุมมองเราเนะ นี่เป็นสิทธิ์เหมือนกัน มีคนเดียวในโลกนี้ ไม่มีใครมองอย่างนี้

แล้วเราจะทำให้ถูกต้องตามธรรมวินัย เคารพพระพุทธเจ้าไง ถ้าเคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระพุทธเจ้า ทำตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งสอน แล้วทำตามนั้น มันจะได้ หรือไม่ได้ช่างหัวมัน ต่อไปเขาให้พรกันหมดเลย เขาไปบิณฑบาตได้ลมกลับมาก็ช่างมัน พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ได้กินลมก็ช่างมัน นี่พูดถึงว่าความเชื่อใจ

นี่ทำตามๆ กันมา ไม่ศึกษานี้ แล้วพอทำตามๆ กันมา เราผู้บวชใหม่ละ ผู้บวชใหม่เข้ามา เห็นผู้บวชเก่าทำอย่างนั้น หรือผู้บวชใหม่ขึ้นมาไปเดินต่อท้ายแถวเขา เขาทำอย่างนั้นก็คิดว่า อย่างนั้นถูกต้องตามธรรมวินัยนั่นละ เขาคิดว่าอย่างนั้นถูกต้องนะ แต่ถ้ามันผิด มันผิดทำไมพวก ไทใหญ่ พวกทางภาคเหนือเขาทำกันอย่างนี้

ไฉนนั้นเป็นวัฒนธรรมของเขา วัฒนธรรมของเขา เขาเชื่อตามครูบาอาจารย์ของเขา เวลาเจ้าคุณอุบาลีฯ ขึ้นไปทางภาคเหนือก็ไปเห็นอย่างนี้ เห็นพระกินเหล้าเมายา พระชี้ม้า กันนะ ท่านร้องให้เลย เจ้าคุณอุบาลีฯ สมัยที่ขึ้นไป เจ้าคุณอุบาลีฯ ขึ้นไปทางภาคเหนือนะ ไป เห็นพระทำตัวกันนะ ร้องให้เลยนะ

แต่เราย้อนกลับมาเนี่ย เราไปดูแต่เขา แล้วมาดูพระภาคกลางสิ ในกรุงเทพฯ เขาทำตัว กันอย่างไร เราอย่าไปว่าเขา นี่พอพูดถึงวัฒนธรรม มันเป็นชุมชนไซ้ใหม่ มันเป็นมวอลชน แต่ใน กรุงเทพฯ เรา ในกรุงเทพฯ เรา ไปดูสิ แถวปทุมฯ เขาทำกันนะ มันยิ่งกว่าเขาก็ร้อยเท่านะ

มันก็ต้องแบบว่า ถูกผิดเป็นเรื่องบุคคลๆ ไป ถ้าบุคคลไป ทำอย่างนี้ทำถูกแล้ว นี่พูดถึง ว่า “ผมทำอย่างนี้ผิดหรือถูกครับ”

นี่พูดถึงการให้พร เขาเชื่อตามๆ กันมานะ

ฉะนั้นบอกว่า “ผมมีจิตที่อยากจะทำบุญใส่บาตร รบกวณหลวงพ่อชี้แนะแนวทางการ ปฏิบัติให้สังคมปัจจุบันนี้ที่ต้องเจอด้วยครับ”

ในสังคมปัจจุบันนี้เนาะ ถ้าหลบหลีกอย่างนี้ ในสังคมปัจจุบัน หมายถึงว่า สังคมเขา เชื่อกันอย่างนั้น แล้วเราไป เราเป็นแกะดำ ทำความดีเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะเดี๋ยวนี้อ ถ้าทำตาม

สังคมไป อยู่สุขอยู่สบาย ถ้าจะทำคุณงามความดีนี้สัตว์ประหลาด พอสัตว์ประหลาดแล้วอยู่ไม่ได้ด้วยถ้าจิตใจไม่เข้มแข็ง

ถ้าจิตใจเข้มแข็งนะ เวลาเราอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านบอกเลยนะ “เราไม่เคยหวั่นไหว เพราะเราไม่ได้คิดขึ้นมาเอง เราทำตามหลวงปู่มัน” เพราะหลวงปู่มันท่านได้ทำทั้งชีวิตของท่านแล้ว แล้วครูบาอาจารย์ได้ทำทั้งชีวิตของท่าน

ไฉนเราก็เหมือนกัน เราไม่ได้คิดขึ้นมาเอง ถ้าเ็งเปิดใจเสียอย่าง เ็งดูหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์ทำ ท่านทำอย่างไรมา ถ้ามันผิด มันผิดมาตั้งแต่นั้น ท่านทำถูกมาตลอดเพราะท่านเป็นพระอรหันต์ แล้วสังคมเป็นพระอะไร แล้วเ็งทำตามๆ กันไป แล้วเราจะไปเชื่อเขาหรือ ถ้าเราไม่เชื่อเขา เราก็ต้องมีจุดยืนของเรา แต่จะโดนเสียดสี โดนเหยียดหยาม ถ้าเรามีจุดยืนนะ ไร้สาระมาก นั้นโลกธรรม ๘

เราเชื่อ เราเชื่อดวงตา เชื่อความเห็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อดวงตา เชื่อความเห็นของครูบาอาจารย์ของเรา แล้วเราประพฤติปฏิบัติเพื่อความมั่นคงของศาสนา เพื่อความมั่นคงของบุญกุศลในหัวใจของเรา เอวัง